

Arrest

nr. 116 717 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 1 oktober 2012 tot weigering van verblijf met meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat L. PEPEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en M. C. H. P., een in België verblijvende Nederlandse vrouw, legden op 27 januari 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 5 april 2012 diende verzoeker, in functie van M. C. H. P., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 1 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 december 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/04/2012 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornaam: [I.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs samenwonen 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag of bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of geboortekte gemeenschappelijk kind.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), en van de materiële motiveringsplicht.

In zijn synthesememorie verschaft verzoeker de volgende toelichting:

“Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker binnen de gestelde termijn niet de gevraagde documenten heeft voorgelegd.

Dat de bestreden beslissing voor het overige ook stelt:

“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

“...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen.

De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuurde vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing[en], is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te

gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd. [...]"

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet

vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond[...].”

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Repliek verzoeker :

Verzoekers beroep is specifiek gericht op ondeugdelijke motivering wat betreft het bevel dat hem werd afgegeven. Zulks moge duidelijk zijn.

Verwerende partij repliceert in haar nota naast de(ze) kwestie. Verzoeker is het ermee eens dat de beslissing tot weigering van verblijf onlosmakelijk verbonden is met deze omtrent het bevel. Verwerende partij verliest echter uit het oog, dat zij ook een weigeringsbeslissing inzake verblijf zonder bevel kan nemen. In casu had verwerende partij dienen te motiveren waarom zij in dit geval (desgevallend) een bevel aflevert.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, is de door verzoeker geciteerde rechtspraak wél van toepassing. Net zoals in art. 52 §4, 5e lid vermeldt art. 52 §3 de mogelijkheid om desgevallend een bevel te geven.

De redenering van verwerende partij omtrent haar gebrek aan discretionaire bevoegdheid wordt wel erg vreemd. Verwerende partij verschuilt zich achter de opdracht van de staatssecretaris om de bestreden beslissing te nemen. Verwerende partij zou aldus als burgemeester een gebonden bevoegdheid hebben. In dit geval dient de beslissing zeker vernietigd te worden, want werd zij genomen door een onbevoegde instantie, in casu de staatssecretaris of haar gemachtigde daar waar het KB vermeldt dat de beslissing genomen wordt door het gemeentebestuur.”

2.2. Allereerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Aangezien artikel 52, § 4 in voorliggende zaak niet werd toegepast en niet van toepassing is kan dan ook geen schending van deze reglementaire bepaling worden vastgesteld.

Daarnaast moet worden geduïd dat aangezien in de aan verzoeker ter kennis gebrachte bijlage 20 duidelijk is aangegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf met meer dan drie maanden werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en deze beslissing werd ondertekend door de burgemeester van de stad Antwerpen, verweerder niet kan voorhouden dat hij deze beslissing niet heeft genomen. Het gegeven dat een ambtenaar die tewerkgesteld is bij de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken verweerder informeerde aangaande het feit dat het stadsbestuur van Antwerpen over de bevoegdheid beschikte om, overeenkomstig artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, een beslissing te nemen inzake verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie impliceert niet dat verweerder de bestreden beslissing niet zelf nam of dat hij, zoals hij in zijn nota met opmerkingen opwerpt, “*verplicht werd de bestreden beslissing met bevel te treffen*”. Verweerder trad op krachtens de bevoegdheid die hij ontleent aan artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De Raad merkt voorts op dat artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat wanneer het gemeentebestuur vaststelt dat een vreemdeling die voorhoudt een familielid van een burger van de Unie te zijn niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt of indien uit een woonstcontrole blijkt dat deze vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft het de verblijfsaanvraag van de betrokken vreemdeling weigert “*door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.*”

Het feit dat wordt vastgesteld dat een vreemdeling een aantal bewijsstukken ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden niet aanbrengt, waardoor zijn verblijfsaanvraag op deze grond dient te worden afgewezen, heeft, gelet op voormelde reglementaire bepaling, geenszins automatisch tot gevolg dat aan deze vreemdeling tevens een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd. Verweerder kan slechts tot dit besluit komen na een afzonderlijk onderzoek en indien blijkt dat de vreemdeling wiens verblijfsaanvraag wordt geweigerd zich bevindt in een van de situaties zoals omschreven in artikel 7 van de Vreemde-

lingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vereist dus een bijkomende controle en een afzonderlijke beslissing met een eigen motivering.

Verweerder betoogt dat de motivering die hij opstelde volstaat omdat uit deze motivering kan worden afgeleid *“dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ingevolge het feit dat verzoeker niet werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, en dit op grond van artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981”*. Hij verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten *“de bepaling van artikel 7 (van de Vreemdelingenwet) die werd toegepast”* dient te vermelden. Tevens moet worden gesteld dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de loutere vaststelling dat een vreemdeling niet werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat de motivering die verweerder beweert te hebben voorzien in ieder geval niet afdoende is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, krachtens artikel 11 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de burgemeester de bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van *“artikel 7, eerste lid, 1°”* van de Vreemdelingenwet en uit de motivering die verweerder opstelde niet blijkt dat hij vaststelde dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Het ontbreken van een motivering met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert derhalve tevens dat niet kan worden vastgesteld of deze beslissing wel werd genomen door de burgemeester van de stad Antwerpen binnen zijn bevoegdheden.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder heeft beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder afdoende te duiden op welke juridische en feitelijke gronden deze beslissing is gebaseerd.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is gemotiveerd laat op zich evenwel niet automatisch toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen, niet afdoende zou zijn gemotiveerd of dat deze beslissing door een ander gebrek is aangetast en er redenen zijn om deze beslissing te vernietigen.

De opname van beide beslissingen in één akte van kennisgeving – de bijlage 20 – impliceert ook niet dat er niet langer kan gesproken worden van twee individuele beslissingen.

Aangezien verzoeker terecht aangeeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dient te worden gemotiveerd en hij erop wijst dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts kan worden genomen indien verweerder gebruik maakt van zijn bevoegdheden die voortvloeien uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan hij trouwens niet ontkennen dat het een aparte beslissing is. De bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 laten er daarnaast geen twijfel over bestaan dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat *“zo nodig”* of *“desgevallend”* samen met een andere beslissing via een bijlage 20 aan een vreemdeling wordt ter kennis gebracht als een afzonderlijke beslissing moet worden beschouwd. In artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – dat evenzeer betrekking heeft op de situatie waarbij een weigering van een verblijfsaanvraag en een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een bijlage 20 aan een vreemdeling dienen te worden ter kennis gebracht – is immers sprake van *“beide beslissingen”*.

Verzoekers toelichting dat de Raad van State een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij dit onderscheid niet werd gemaakt niet heeft gecasseerd doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De Raad van State heeft daarenboven in een meer recent arrest reeds bevestigd dat het feit dat verweerder twee beslissingen middels één bijlage aan een vreemdeling ter kennis brengt niet zonder meer toelaat om deze beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen en dat wanneer de Raad beide beslissingen vernietigt op basis van de enkele vaststelling dat het bevel om het grondgebied te

verlaten niet wettig is hij de bestreden beslissingen verwart met hun gemeenschappelijke akte van kennisgeving (RvS 5 maart 2013, nr. 222.740).

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – geen reden vormt om te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting voorts niet aan dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van burgemeester van de stad Antwerpen van 1 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 1 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK